

[Oluf Pedersen.]

på en udtalelse fremsat i et skrift af den tidligere leder af Marshallhjælpen Hofman. Han siger, at Europa ved friere samhandel kunne øge nationalproduktet med 100 milliarder dollars, altså et helt fantastisk beløb. Det er jo ikke en mand, der ikke er sagkyndig, som fremsætter denne udtalelse, det er en mand, man nok kan sige har beskæftiget sig med problemerne.

Nu kunne jeg tænke mig, at socialdemokraterne ville sige: Hvordan går det så med arbejderne? Hertil vil jeg blot svare, at en af vore førende nationaløkonomer, professor Philip for nogle dage siden i „Politiken“ kraftigt har hævded, at næppe nogen anden foranstaltning skader arbejderne i den grad som importreguleringen. Han skriver, at i ly af den er vort næringsliv gennembureaukratiseret og fyldt med karteller, og at resultatet er dyrere og dårligere varer. Jeg synes nok, det kunne være en advarsel til socialdemokraterne, der stadig er så glade ved at fortsætte med importregulering; men socialdemokraterne kan ikke se det, og de andre partier tør ikke føre en politik til gavn for den arbejdende befolkning, når socialdemokratiet ikke vil være med, trods de valgløfter, som disse partier har givet.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde forleden, at de foreliggende tal viser, at importreguleringen giver dyrere varer, men i og for sig ikke hindrer importen. Derfor skaber den underskud på betalingsbalancen. Til trods for at lagrene af træ var 555 000 m³ ved nytår 1951 imod kun 353 000 m³ ved nytår 1950, så viste det sig, at der i det første kvartal af 1951, efter at varerne var ført over på den bundne liste, var 50 pct. større import af træ. Jeg ved ikke, om finansministeren kan give mig nogen fornuftig forklaring på det. Det var i og for sig morsomt at få at vide, om der er nogen fornuftig forklaring, for det lyder mærkeligt, at det skulle gå så galt.

De problemer, der rejser sig dels med hensyn til Marshallhjælpen, dels med hensyn til boligbyggeriet, mener jeg også man kommer til at beskæftige sig med, hvis man vil træffe foranstaltninger, der kan få nogen virkning overfor vanskelighederne i den nuværende situation. Dette, at man gennem Marshallgenopbygningsfonden får varer som Marshallhjælp, sælger dem, putter pengene i kassen og så køber varer for dem en gang til, er jo en pudsigt tanke. Når man ser på, hvad pengene bruges til, viser det sig for manges vedkommende, at det er til tvivlsomme foranstaltninger, som ikke ville være blevet foretaget, hvis der havde fundet en

sund finansiering sted. Det er utvivlsomt usunde virksomheder, man vil rejse netop ved hjælp af genopbygningsfonden, og det vil netop fremme den forholdsvis store investering, som vi ikke kan tale i det givne øjeblik. Jeg synes, det er mærkelige foranstaltninger at træffe.

Nu ved jeg, at finansministeren vil sige: det kan være rigtigt nok, men det er nu engang et forlig, og det kan ikke laves om. Hvis ministeren synes, der er noget galt, skulle han sætte sin stilling ind på at få det lavet om i stedet for bare at køre videre.

Hvad angår boligbyggeriet, er det oplyst af ministeren, at vi er oppe på boliglån på 1½ milliard kr. Efter den måde, man finansierer boligbyggeriet på, drejer det sig reelt om et statstilskud på 1 milliard kr., et fantastisk beløb. Og hvad er så resultatet blevet? Hvis man ser på udviklingen af priserne, så ved man, at vi har en stærk inflation her i landet. Vi ved, at priserne er 3-doblet godt og vel. Hvordan er det så gået med boligbyggeriet, det, som man skulle støtte, for at der kunne blive flere og billigere boliger til befolkningen? Det er gået sådan, at byggeomkostningerne i det tidsrum, da andre omkostninger her i landet er 3—3½-doblet, er 5½-doblet, og jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, når jeg siger, at en af grundene til den store stigning i byggeomkostningerne netop er de store statslån; den samme betragtning har jeg iøvrigt set fremsat fra anden side.

Jeg mener ikke, man kan fortsætte på den måde; jeg mener, man må tage sagen op. Den nuværende regering tager bare bind for øjnene og kommer med forslag, som ingenting betyder, og så tror den, at det er i orden altsammen. Det er en meget farlig politik. Et husmandsbrug, der i 1914 kostede 6 000 kr. at bygge, koster nu 35 000 kr. Her er der grund til at sætte ind.

På samme måde er det med statstilskuddene. Trods det ærede medlem hr. Jensen-Brobys store besparelser på papiret fortsætter man stadigvæk. Jeg forstår forsåvidt godt, at det bornholmske og sjællandske venstre i går gav udtryk for, at der skulle finde langt større besparelser sted på finansloven. Jeg vil håbe, at regeringen vil tage det til efterretning. Jeg så forøvrigt også, at den samme forsamling gav udtryk for, at vi ikke kunne redde os igennem ved hjælp af socialistisk politik. Jeg ved ikke, hvad regeringen siger til det, men den må så til at lægge sin politik om.

Rent ud sagt synes jeg, at den politik, man driver på alle områder, må give til resultat, at vi fortsat får underskud på